

ציידה לדרור

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

י"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציידה לדרור | פרשת ויקרא

גליון מס' 158 - התשפ"ד

יתומים היינו ואין אב

בשם עשרות אלפי ילדי ישראל, ילדי הקירוב שע"י קרן ההסעות של החינוך העצמאי
אבלים על פטירתו של מרן ראש הישיבה

רבי ברוך מרדכי אזרחי זצ"ל

ראש ישיבת "עטרת ישראל"
וחבר מועצת גדולי התורה

אשר נשא על ליבו הטהור את כאבם של ילדי ישראל להצילם לחינוך של תורה ומצוות, כאשר ישא האומן את היונק באהבה ובמסירות
המקום ינחם את משפחתו הכבודה בנו וחתניו, ובהמשך דרכו בצמיחת קרן התורה, ועולם הישיבות והקירוב תנוחמו.

המתאבלים וכואבים

עשרות אלפי
ילדי קרן ההסעות

הפעילים

ההנהלה

בדרור הפרשה

המצוות – 'תכנית חסכון'

ויזכר אלקים את אברהם וישלח את לוט מתוך
ההפכה (יט, כט)

אומר רש"י: "מהו זכירתו של אברהם על לוט? נזכר
שהיה לוט יודע ששרה אשתו של אברהם, ושמע
שאמר אברהם במצרים על שרה 'אחתי היא', ולא
גלה הדבר, שהיה חס עליו, לפיכך חס הקדוש ברוך
הוא עליו".

לוט היה חמדן ואוהב ממון. הרי כמעט הוא מת
בהפיכת סדום, כשהתמהמה "כדי להציל את ממונו"
(רש"י פסוק טז). אומר המדרש (בראשית רבה נ,
יא): "'ויתמהמה' - תמהון אחר תמהון, אמר: כמה
אבוד בכסף וזהב אבנים טובות ומרגליות".

והנה, כשהלך לוט עם אברהם ושרה למצרים,
הוא ראה אילו מתנות יפות ויקרות מקבל אברהם
והוא חמד אותן לעצמו. למרות זאת, הוא לא גלה
למצרים שאברהם איננו אחיה של שרה, ובכך ותר
על המתנות.

לוט היה בעל עברה גדול. מנו אותו לשופט כדי
למחל לו על עוונותיו. מלאך ה' בא אליו להציל
אותו מהפיכת סדום. ומה הציל אותו מן ההפיכה?
לא הכנסת אורחים ומסירות נפשו אל אורחיו, אלא
כבוש חמדת הממון שלו והשתיקה וההבלגה שלו
במצרים – זה הדבר שהציל אותו מן ההפיכה!
אין מצוה שהולכת לאבוד. כל מצוה מפקדת ב'תכנית
חסכון', מנחת בצד לעת מצא.

(בְּרָכוֹת לֵב ע"ב).

הוא עֲשֵׂה 'סיבוב' נוסף של הסגלה. עוד ארבעים יום שבהם הקפיד מדי לילה, אחרי חצות, לקרוא את כל שיר השירים. הוא לא דילג על יום אחד. שבת, מוצאי שבת, חג.

חלפו ארבעים הימים השניים, אף שום שדוף לא נראה באפק. אמרו לו: הסגלות לא עובדות עליה, אתה צריה נסים...

אף הוא בשלו. אסור להתנאש! שני הסיבובים הראשונים לא הניבו תוצאות? אנסה סיבוב שלישי. אמר ועשה. מדי לילה אחרי חצות, חק ולא יעבר, הוא קרא את כל שיר השירים.

עברו עוד ארבעים יום, אף שום דבר לא השתנה. אמרו לו: נסית שלש פעמים, כבר יש לה חזקה שהסגלה הזו לא מועילה לה, חבל על המאמץ. אף הוא בשלו, אין לו מה להפסיד. אם צריה 'סיבוב' רביעי - הוא יעמד בו.

בני אדם לא אוהבים 'נודניקים', אדם שחוזרים באנזיו על אותה בקשה עשר פעמים - סבלנותו פוקעת. אבל יש מישהו שאוהב 'נודניקים' - הקב"ה. מי שמפציר לקב"ה שוב ושוב - לבסוף ישיג את מבקשו.

הבחור עשה עוד 'סיבוב' של קריאת שיר השירים ארבעים יום - בפעם הרביעית. מיום ליום המשימה הפכה להיות קשה יותר. אף כח הרצון גבר והוא הצליח להשלים את כל ארבעים הימים בהצלחה.

ואז הגיעה שעת רצון ונפתחו שערי שמים. זמן קצר לאחר מכן הציעו לו הצעת שדוף, וכעבור זמן קצר הוא זכה להתארס, בשעה טובה ובמקל טוב. סוף

כה היה עם לוט. השתיקה ששתק במצרים לא נעלמה, היא הייתה מנחת במקומה במשך כמה שנים והמתינה ליזמן שבו יודקו לה. בינתיים לוט המשיך בחטאיו ובכפירתו, אמר: "אי אפשר לא בזה" ולא באברהם" (רש"י יג, יא). ואז, ברגע הגורלי, צצה המצוה והלכה לפניו כשהיא מאירה, והיא זו שהצילה אותו ממיתה.

*

בספר "בפקודיה אשיחה" מובא ספור נפלא על בחור שהיה מעבב שדוף. הוא התקרב לגיל שלשים ועדין לא מצא את זוגו. הוא פעל ונסה את כל הסגלות הידועות - אף ללא הועיל.

אמרו לו: יש סגלה שעדין לא נסית - לקרא שיר השירים אחרי חצות הלילה ארבעים יום ברציפות. הבחור נטל על עצמו את ה'פרויקט' הזה. הוא הקפיד לקרוא את כל שיר השירים בטעמי המקרא, במשך ארבעים יום רצופים, בלי לדלג על יום אחד. זה לא היה קל. מדי יום, בסוף היום, במקום ללכת לישון הוא נשאר ער כדי לקרוא את כל שיר השירים לאחר חצות הלילה. היו ימים שהוא הרגיש שאיננו מחזיק מעמד, העיניים נעצמו. אף הוא עמד באתגר והשלים את קריאת שיר השירים בכל ארבעים הימים, בלי להחמיץ אפילו יום אחד.

ארבעים הימים חלפו, הוא חש תחושת הקלה. כעת צפה לתוצאות, אף הן בוששו לבוא... מצב רוחו היה שפוף, אף הוא לא הרשה לעצמו לפל ברוחו ולהתנאש. אם הסגלה לא הועילה בפעם הראשונה - צריה לנסות פעם שנייה... הלא כבר אמרו חכמים: "אם ראה אדם שהתפלל ולא נענה, יחזר ויתפלל"

ה'סיבוב' הראשון הועיל לבת המבגרת שהתארסה וזמן קצר שסימתי את הסגלה בפעם הראשונה, אחרי ארבעים ימים נוספים התארסה הבת השנייה, אחרי עוד ארבעים יום התארסה השלישית, ואז התפנתה הדרך לבת הצעירה שהיתה מיעדת לי. ישמתי את הסגלה בפעם הרביעית – ונושעתי".

(רבי גוראל אלקריף שליט"א - שש באמרתך)

סוף...

בסעודת הארוסין קם אבי הכלה והחל לשאת את דבריו. הוא דבר בהתרגשות רבה ודמעות נקו בעיניו. וכך ספר: "היו לי ארבע בנות מעכבות שדוה, הצעירה שבהן בת עשרים ושש, שאזכה להתארס היום. היינו מלאכים, ארבע בנות בוגרות בבית, ושום תקווה לא נראתה באפק. והנה נפתחו שערי שמים והישועות באו בזו אחר זו: לפני ארבעה חדשים התארסה הבת הראשונה. חלפו ארבעים יום - התארסה השנייה. עברו עוד ארבעים יום - התארסה השלישית. עברו עוד ארבעים יום, וברוך ה' אנו זוכים לארס - היום - את בתנו הרביעית".

שמע החתן את דברי אבי הכלה ובקש להשיב על דבריו. וכך אמר: "לפני כמה חדשים הציעו לי לקרא שיר השירים במשך ארבעים יום כסגלה לישועה ולמצאית זוג. כשלא נושעתי אחרי פעם אחת, היו כאלה שרפו את ידי ואמרו לי שחבל על הזמן, כי הסגלות אינן מועילות לי. אה אני התעקשתי וישמתי את הסגלה הזו לא פעם ולא פעמים - אלא ארבע פעמים! עד שברוך ה' נושעתי".

"וכעת מה התברר? שלש אחיותיה המבגרות של כלתי היו צריכות להתארס כדי לפנות לה את הדרך. לשם כך נדרשו ארבעה 'סיבובים' של הסגלה.

בדרך האמונה

אין יאוש!

"היפלא מה דבר"

בפרשתנו קוראים אנו על פקידתה של שרה, למרות שלא היה לה בית ולד, בגיל תשעים, בנגד כל הסבויים, היא ילדה את יצחק.

והדברים נוגעים לכל אחד מאתנו. לעתים עומד אדם ועולה בלב ממשכת יאוש: מזה עשרות בשנים אני מנסה ומיחל, אה דבר לא משתנה. אחד חווה נסיונות קשים ברוחניות, ואלו חברו סובל מקשיים בענייני

גשמיות. פרשה זו מלמדת אותנו לקח גדול. רבי צדוק הכהן מלובלין זצ"ל בספרו "דברי סופרים" (אות טז) כתב, כי אצל אדם מישאל אין מציאות של יאוש - בשום זמן ובשום ענין! כשהוא בסכנת חיים - "אפלו חרב חדה מנחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים" (ברכות י"ע"א). וכשנפל והשתקע בחטא והגיע עד שאול תחתית - שערי תשובה אינם ננעלים! גם כשאדם מתבוסס בתאוות העולם, תמיד הוא יכול להחליץ משיט הינו

ואם אָמנם הכּוֹנֵה לְאַלְיָעוֹר, מְדוּעַ לְהַסְתִּירוֹ עַל יָדִי
רְמֵזָה שֶׁל גִּימְטְרִיָּה, הֲלֹא אֶפְשָׁר פְּשׁוּט לְהַזְכִּירוֹ בְּשֵׁמוֹ
- אֲלִיעֶזֶר.

אוֹמֵר רַבִּי צְדוֹק יִסּוּד נִפְלָא: בְּפִרְשֵׁת יִתְרוֹ מִפְּרִשֵׁת
הַתּוֹרָה אֶת טַעַם הַשֵּׁם 'אַלְיָעוֹר'. מִשָּׁה רַבֵּנוּ קָרָא
לְאַחַד מִבְּנָיו בְּשֵׁם זֶה, בְּגִלָּל מִשְׁמַעוֹתוֹ הַמִּיחָדָת (יח),
(ד): "כִּי אֵלֶקִי אָבִי בְּעֶזְרִי וַיַּצִּלֵנִי מִחֶרֶב פִּרְעֹה".

אִם רָצָה מִשָּׁה רַבֵּנוּ לִבְטֹא בְּשֵׁם שֶׁל בְּנוֹ אֶת עֲזָרְתּוֹ
שֶׁל הַקֶּבֶ"ה שֶׁהֲצִילוֹ מִחֶרֶב פִּרְעֹה, הִיָּה יָכוֹל לִקְרֹא
לוֹ בְּשֵׁמוֹת אֲחֵרִים שֶׁמִּבְטָאִים עֲנָן זֶה, כְּגוֹן 'עֲזָרְיָה',
וּמְדוּעַ דּוֹקָא 'אַלְיָעוֹר'?

מִשָּׁה רַבֵּנוּ עֲמַד לְהִיּוֹת מוֹצֵא לְהוֹרֵג. הִגִּיעַ הַקּוֹסְטִינֶר,
שָׁלַף אֶת חֶרְבּוֹ, חָדַד אוֹתָהּ הֵיטֵב וְעֲמַד לְהַנִּיף אוֹתָהּ
עַל צִוְּאָרוֹ שֶׁל מִשָּׁה. הָאִם יֵשׁ סְכוּי בְּדֶרֶךְ הַטֵּבַע
לְהַנְצִיל? אֵין! זֶה הַזְּמַן וְהַמָּקוֹם לְהִתְמַלֵּא יְאוּשׁ.

וְהִנֵּה, כְּשֶׁהַנִּיף הַקּוֹסְטִינֶר אֶת הַחֶרֶב עַל צִוְּאָרוֹ שֶׁל
מִשָּׁה - נִשְׁכָּרָה הַחֶרֶב! מַה קָּרָה? נַעֲשֶׂה גַם - צִוְּאָרוֹ
שֶׁל מִשָּׁה נַעֲשֶׂה שִׁישׁ!

כְּשֶׁנוֹלָד בְּנוֹ שֶׁל מִשָּׁה רַבֵּנוּ הוּא זָכַר אֶת הַנֶּסֶם הַגָּדוֹל
שֶׁהֲצִילוֹ מִחֶרֶב פִּרְעֹה וְהַחֲלִיט לְרַמֵּז זֹאת בְּשֵׁם בְּנוֹ
- 'אַלְיָעוֹר'. אָבֵל רְמוּזָה בּוֹ נִקְדָּה נּוֹסֶפֶת: 'אַלְיָעוֹר'
בְּגִימְטְרִיָּא שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה, וְ'יְאוּשׁ'
בְּגִימְטְרִיָּא שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁבַע עֶשְׂרֵה. 'אַלְיָעוֹר' הוּא
מַעַל ה'יְאוּשׁ'. לוֹמֵר לָהּ, שְׂאִין מְצִיאוֹת שֶׁל יְאוּשׁ
בְּעוֹלָם!

כַּעַת נִבִּין אֶת הַנֶּאֱמָר בְּמִלְחָמַת הַמַּלְכִּים. חֲזוֹ"ל הֶעֱלוֹ

וּלְהַעֲפִיל לְמַדְרָגוֹת רָמוֹת. וְהִבָּא לְטָהֵר - מִסִּיעִין אוֹתוֹ
(שְׁבַת קֹדֶ"ע"א).

צֵא וּרְאֵה, הֲרִי כָּל בְּנֵי הָאָמָה הַיִּשְׂרָאֵלִית נִבְנָה מִמֶּצֶב
עַל סֵף יְאוּשׁ - "מִי מָלַל לְאַבְרָהָם הַיְנִיקָה בְּנִים שָׂרָה"
(בְּרֵאשִׁית כ"א, ז).

בְּדֶרֶךְ הַטֵּבַע, אִישׁ בֶּן מֵאָה וְאַשָּׁה בֵּת תִּשְׁעִים אֵין
לָהֶם שׁוּם סְכוּי שְׁיֻלִּידוֹ בֶּן. אֲבָרָהָם אָבִינוּ, רֹאשׁ
לְמֵאַמִּינִים, אָמַר (יז, יז): "הֲלֹכֵן מֵאָה שָׁנָה יוֹלֵד וְאִם
שָׂרָה הִבֵּת תִּשְׁעִים שָׁנָה תֵּלֵד". וְאַף לְאַחֵר הַבְּטָחַת
הַמִּלְאָה, שָׂרָה אֲמָנוּ צִחְקָה בְּקֶרְבָּהּ וְאַמְרָה (יח, יב):
"אֲחֵרִי בִלְתִּי הָיְתָה לִי עֲדָנָה וְאֲדֹנִי זָקֵן".

מַה עָשָׂה ה'? הֲרָאָה לָהֶם שְׁבִנָּן הָאָמָה יִהְיֶה דּוֹקָא
בְּמֶצֶב שֶׁל יְאוּשׁ לְכַאוֹרָה, כְּאִשֶּׁר אֵין אָדָם בְּעוֹלָם
שֶׁמֶאֱמִין שִׁישׁ עוֹד תִּקְוָה. עַל יָדִי כֹה יִלְמְדוּ עַם יִשְׂרָאֵל
לְדוֹרוֹת אֶת הַיִּסּוּד הַחֲשׁוֹב בְּחַיֵּי הָאָדָם - אֵין מֶצֶב שֶׁל
יְאוּשׁ! "הִיפֹלָא מַה דְּבֵר"?!

'אַלְיָעוֹר' - מַעַל ה'יְאוּשׁ'

מִמְּשִׁיָּה רַבִּי צְדוֹק לְהָאִיר עֵינֵינוּ בִּיסּוּד חֲשׁוֹב זֶה.
אַלְיָעוֹר עָבַד אֲבָרָהָם יוֹצֵא לְמִלְחָמַת אֶרְבַּעַת הַמַּלְכִּים.
מִסְפַּרַּת הַתּוֹרָה (יד, יג): "וַיָּבֹא הַפְּלִיט וַיַּגֵּד לְאַבְרָם
הָעֵבְרִי... וַיִּרַק אֶת חֲנִיכּוֹ יִלְיָדִי בֵּיתוֹ שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרִי
וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת". רִשׁ"י מְבִיא אֶת דְּבָרֵי חֲזוֹ"ל (נִדְרִים ל"ב
ע"ב), כִּי "שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרִי וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת", הַכּוֹנֵה לְאַלְיָעוֹר,
שֶׁ'אַלְיָעוֹר' בְּגִימְטְרִיָּא שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה.
הַדְּבָר תְּמוּנָה, מְדוּעַ נֹאמַר כִּי "חֲנִיכּוֹ יִלְיָדִי בֵּיתוֹ שְׁמוֹנֶה
עֶשְׂרִי וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת", הֵם בְּעֶצֶם אִישׁ אֶחָד - אֲלִיעֶזֶר.

יצא מואב וממנו דוד המלך.
אם היה משג של יאוש, לא היה אברהם אבינו יוצא למלחמה. הוא היה מיאש מראש, בשל חסר הסכוי שלו להלחם מול עשרות מיליוני חילים. ואם לא היה יוצא להציל את לוט, לא היה דוד המלך בא לעולם. אה אברהם ידע שאין מצב של יאוש בעולם. הוא בטח בבוא עולם ויצא למלחמה כדי להציל את לוט ולהעמיד ממנו את דוד מלך ישראל.

כאשר הודיע ישעיהו הנביא לחזקיהו המלך שזמן השמים נגור עליו למות, אמר חזקיהו לנביא: "בן אמוץ, כלה נבואתך וצא! כה מקבלני מבית אבי אבא, אפלו חרב חדה מנחת על צנארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים" (ברכות י"ע"א). אומר רש"י: "מבית אבי אבא - דוד, שראה את המלאך וחרבו שלופה בידו, ולא מנע עצמו מן הרחמים".

אמר חזקיהו המלך: אין יאוש בעולם! כי אם היה אברהם מתיאש, הוא לא היה מציל את לוט, ודוד לא היה נולד, וממילא גם אני לא הייתי נולד. בזכות ההפירה של אברהם אבינו שאין יאוש בעולם - אני נולדתי. גם לי יש את ההפירה הזאת שאין יאוש בעולם, לכן אפלו כשחרב חדה מנחת על צנארי, אני אמשיך לבקש עלי רחמים להנצל מגזרת שמים, ואחיה ולא אמות.

וכה היה! "ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל אל ה', ויאמר אנה ה' זכר נא את אשר התהלכתי לפניך באמת ובלב שלם והטוב בעיניך עשיתי" (ישעיהו לח, ב-ג). וה' שמע את תפלתו והבריאו מחליו.

בחשבונם כי במלחמה הזאת היו מיליוני חילים. בא הפליט והודיע לאברהם כי לוט נלקח בשבי. אמר אברהם לאליעזר כי עליהם לצאת למלחמה כדי להציל את לוט.

שאל אותו אליעזר: מול מי? כמה חילים הם? אמר לו אברהם: מול צבא של עשרים ושנים מיליון חילים...

וכמה אנחנו? - תמה אליעזר. שלש מאות ושמונה עשר איש...

אליעזר נבוה, הוא לא הבין מה מתחולל במחשבתו של אברהם אדונו. אבל אברהם יודע היטב! הוא יודע ששלש מאות ושמונה-עשרה הם בגימטריא 'אליעזר' - ה' עוזר מעל דרכי הטבע, ו'אליעזר' מעל ה'יאוש', לומר לה כי לעולם אין להתיאש!

מתוך הידיעה הזו התמלא אברהם בטחון בה', יצא למלחמה - ונצח בה!

בזכות 'אין יאוש' בא דוד המלך לעולם
בספר "שבילי פנחס" מביא תוספת נפלאה על דברי רבי צדוק:

אברהם אבינו יוצא למלחמת ארבעת המלכים כדי להציל את לוט משבי. מדוע התאמץ כל כך בעבור הצלת לוט? כדי להכין את התשתית ממנה יולד דוד המלך. אומרים חז"ל (בראשית רבה מא, ד): "'מצאתי דוד עבדי' (תהלים פט, כא), היכן מצאתיו - בסדום". הקב"ה, קורא הדורות מראש, הניח במערה יין מששת ימי בראשית, כדי שיבוא לשם לוט, וממנו

בדרך הגאלה

ישלים' - שבשרו אותו המלאכים. 'האמר לירושלים תושב ולערי יהודה תבנינה' (ישעיהו מד, כו). ומה ענין זה לכאן? אלא כשם שנתאשו ממנה האמות שלא נבנית והיא תבנה, אם תמהים אתם, 'הביטו אל אברהם אביכם ואל שרה תחוללכם' (ישעיה נא, ב), כשם שעשיתי לאברהם ולשרה, כה אעשה לירושלים".

כשם שעשיתי לאברהם ולשרה - כה אעשה לירושלים

אומר המדרש (תנחומא, פרשת וירא טז): "'וה' פקד את שרה' - זה שאמר הפתוב (ישעיהו מד, כו): 'מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו ישלים'. 'מקים דבר עבדו' - זה אברהם, שגאמר (בראשית כו, כד): 'בעבור אברהם עבדי', שהתפלל על אבימלך. 'ועצת מלאכיו

אמרו חז"ל (סנהדרין צו ע"א): "אין בן דוד בא עד שיתאשו מן הגאולה, שנאמר (דברים לב, לו): 'ואפס עצור ועזוב', כביכול אין סומך ועוזר לישראל".

האמנם יש מקום להתאשש מן הגאולה?

אומר הנביא: "הביטו אל אברהם אביכם ואל שרה תחוללכם כי אחד קראתיו ואברהם ואברהם".

הלדת יצחק מוכיחה שאין מצב של יאוש בעולם! אמנם בדרך הטבע, "הלכן מאה שנה יולד ואם שרה הבת תשעים שנה תלד"? אבל אם הקב"ה הבטיח לאברהם בן, הוא יקים את הבטחתו - "מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו ישלים".

מאברהם ושרה אתם יכולים להתמלא תקוה גם לגבי הגאולה שבא תבוא. וזהו שאומר הנביא: "הביטו אל אברהם אביכם ואל שרה תחוללכם - כי נחם ה' ציון נחם כל חרבתיה". אומר הקב"ה לישראל: "כשם

שעשיתי לאברהם ולשרה - כך אעשה לירושלים".

הדיעה הזו שאין יאוש בעולם, ממלאת את עם ישראל אמונה ובטחון ונותנת בהם את הכח לצפות ולקוות לישועת עולמים.

כך אומר המדרש (מדרש תהלים מ): "'ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו' (ישעיה כה, ט). אין ביד ישראל אלא שיקוו שיגאלם הקדוש ברוך הוא. אומר (זכריה ט, יב): 'שובו לבצרון אסירי התקוה'. שמא תאמר: 'עבר קציר פלה קיץ ואנחנו לוא נושיענו' (ירמיה ח, כ) - 'קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה' (תהלים כו, יד), תקוה אחר תקוה. ואם תאמר עד מתי נקוה? כבר נאמר (שם קלא, ג): 'יחל ישראל אל ה' מעתה ועד עולם'. אם עושים כן, הרי אתם נושעים".

(רבי ברוך רוזנבלום שליט"א - דורש טוב בראשית)

אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה, העומדים בין פים ובין פיפשה, המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרוחה ומאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה. השתא בעגלא ובזמן קריב. ונאמר אמן

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

רוצים את העלון אצלכם?
שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ